

ת"פ 65242/09/17 - ניסים דוד נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 65242-09-17 מדינת ישראל נ' חיון ואח'

מספר בקשה: 12

לפני כבוד השופטת בכירה יעל פרדלסקי
המבקש:
נגד

המשיבה:
מדינת ישראל

החלטה

1. בפני עתירה לגילוי ראייה חסויה מכח סעיף 45 לפקודת הראיות נוסח חדש) התשל"א -1971 (להלן: **"פקודת הראיות"**), שעניינה להורות למשיבה לגלות את תוכנה המלא של הודעת המבקש באזהרה מיום 15.9.17 אשר חלקים ממנה: שורה 69 מילים 7-14, ושורות 70-77 במלואן, חסויים (להלן: **"הראיה החסויה"**).
2. אבהיר, כי ביום 4.3.20 דנתי בבקשה במעמד ב"כ הצדדים ורכז המודיעין של תחנת ראש העין, רס"ב רועי חסון (להלן: **"רכז המודיעין"**) וזאת בהמשך להחלטתי מיום 25.2.20, (להלן: **"ההחלטה"**).
3. בתמצית אציין, כי ב"כ המבקש בטיעוניה הפנתה להנחיית פרקליט המדינה 7.12 ולסעיף 74 לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), התשמ"ב-1982 וטענה, כי מאחר ומדובר בהודעת המבקש ולא בחומר מודיעיני, הרי שמקל וחומר אין מקום לחסות אותה, כשלטעמה לאור העובדה כי מדובר בדברי המבקש עצמו, אשר אינו זוכר את דבריו בהודעה לאור חלוף הזמן, הנימוק של סכנה לשלומם של אחר אינו יכול לעמוד. כמו כן, ניתן לאיין את החשש לשלומם של אחר, על ידי קיום דיונים בדלתיים סגורות וכיוצ"ב. עוד טענה, כי קו ההגנה של המבקש עניינו, כי החיפוש אינו חוקי, כשקו ההגנה עשוי להשתנות באם תינתן להגנה אפשרות לעיין בהודעת המבקש בשלמותה.
- ב"כ המשיבה התנגדה לבקשה וטענה, כי אין בחיסיון חלקים מההודעה לפגוע בהגנת המבקש, והאינטרס הציבורי הינו שלא להתיר את החיסיון על מנת להגן על שלומם של אדם.
4. לאחר ששמעתי את ב"כ הצדדים, קיימתי דיון בדלתיים סגורות במעמד ב"כ המשיבה ורכז המודיעין, כאשר הדיון תועד על ידי בפרוטוקול נפרד וחסוי בכתב ידי אשר הופקד בכספת בית משפט. בתמצית אציין, כי

רכז המודיעין נימק את התנגדות המשיבה לבקשה בחשש לשלום אדם.

דין והכרעה:

5.

א. כנגד המבקש ואחרים הוגש כתב אישום, כשלמבקש, נאשם מספר 3 בכתב האישום, מיוחס באישום הראשון לכתב האישום ביצוע עבירה של החזקת סם מסוכן שלא לצריכה עצמית, סעיף 7(א) + 7(ג) רישא לפקודת הסמים המסוכנים [נוסח חדש], התשל"ג-1973.

ב. בתמצית אציין, כי באישום הראשון לכתב האישום נטען, כי ביום 14.9.17 בשעה 15:30 או בסמוך לכך, בדירה ברחוב זכריה 2 בת"א (להלן: "הדירה"), החזיקו בצוותא רפאל חיון ודניאל קרעי (נאשמים 1 ו-2 בהתאמה), סם מסוכן מסוג קנבוס שלא לצריכתם העצמית ושלא כדין. עוד נטען, כי נאשם 2 החזיק על גופו סם מסוכן מסוג קנבוס שלא כדין ושלא לצריכתו העצמית, ושבחיפוש שנערך בדירה הכשיל נאשם 1 שוטר. כן נטען, כי באותן נסיבות החזיק המבקש על גופו סם מסוכן מסוג קוקאין במשקל 9.97 גרם נטו, שלא לצריכתו העצמית ושלא כדין.

ג. סעיף 45 לפקודת הראיות קובע: "אין אדם חייב למסור, ובית המשפט לא יקבל, ראיה אם שר הביע דעתו, בתעודה חתומה בידו, כי מסירתה עלולה לפגוע בענין ציבורי חשוב, אלא אם מצא בית המשפט הדין בדבר, על-פי עתירת בעל דין המבקש גילוי הראיה, כי הצורך לגלותה לשם עשיית צדק עדיף מן הענין שיש לא לגלותה".

הוראת סעיף 46(א1) לפקודת הראיות קובעת את השיקולים אותם אמור בית המשפט לבחון בבואו להכריע בשאלת חשיפת הראיה החסויה:

"בהחלטה כאמור בסעיף קטן (א) ישקול בית המשפט, בין השאר, את הקשר שבין החומר החסוי לגדר המחלוקת בין בעלי הדין, בשים לב לגרסת ההגנה, את הקשר שבין החומר החסוי לראיות הגלויות וחומר חסוי אחר בתיק, ואת קבילות החומר החסוי ומשקלו הצפוי אם יוגש כראיה במשפט..."

ד. בבש"פ 3921/19 טאהר ח'לף נגד מדינת ישראל (4.7.19) סקר כב' הש' מזוז את ההלכה:

"המבחן לענין הליך פלילי הוא אפוא, כי מקום שהראיה החסויה היא 'חיונית להגנת הנאשם', אזי יש לחשוף את המידע החסוי, ללא איזון עם האינטרס הציבורי המוגן על ידי החיסיון (תוך שהמדינה רשאית להחליט על חזרה מכתב האישום כדי להימנע מחשיפת המידע). לעומת זאת, מקום שהראיה עשויה 'להועיל להגנת הנאשם', אך אינה בגדר ראיה 'חיונית' להגנתו, יש לערוך איזון בין מידת התועלת להגנת הנאשם לבין עוצמת האינטרס הציבורי המוגן על ידי תעודת החיסיון. מהי ראיה 'חיונית להגנת הנאשם'? בית משפט זה עמד לא פעם בפסיקתו על משמעותו של מונח זה, ונקבע כי 'המבחן לחיוניותה של ראיה להגנתו של נאשם הוא אם יש בה פוטנציאל מזכה, היינו - אם הראייה עשויה לעורר ספק סביר באשמתו...".

בבש"פ 8585/12 פלוני נ' מדינת ישראל (23.1.13) כתב כבוד השופט מלצר: "...על בית המשפט הדין

בעתירה לגילוי ראיה חסויה לבחון את החומר החסוי: 'בעיניו של סנגור' המבקש לגלות כל בדל ראיה שיש בה, ואפילו בדוחק - כשהיא לעצמה או עם ראיות אחרות - לסייע לנאשם..."

ה. לאחר שעיינתי בהודעת המבקש במלואה, אשר סומנה במ/1 והופקדה בכספת בית המשפט, ושקלתי את טיעוני ב"כ הצדדים ואת דברי רכז המודיעין, מצאתי, כי בהתחשב בנטען בעובדות האישום הראשון בכתב האישום ביחס למבקש, אין בחשיפת הראיה החסויה "פוטנציאל מזכה", ולא ניתן לומר כי יש בראיה החסויה כדי לעורר ספק סביר באשמתו של המבקש.

ו. לאחר ששקלתי את דברי רכז המודיעין, שוכנעתי כי יש בחשיפת הראיה החסויה כדי לפגוע בעניין ציבורי חשוב שעניינו סיכון שלום אדם.

ז. לפיכך, משלא מצאתי פוטנציאל מזכה בראיה החסויה, ולא מצאתי כל בדל ראיה שיש בה אפילו בדוחק כדי לסייע להגנת המבקש, לא מצאתי כל הצדקה לפגוע באינטרס הציבורי עליו בא החיסיון להגן, ולפיכך עתירת המבקש נדחית.

מזכירות תשלח החלטה לב"כ הצדדים.

ניתנה היום, ט' אדר תש"פ, 05 מרץ 2020, בהעדר הצדדים.